

γεν, ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, αν η γη αυτή είνε κατοικήσιμος κατά τους μήνας του θέρους, δεν φαίνεται όμως να έχη κατοίκους, διότι δεν διακρίνομεν τίποτε που να ομοιάζει με άνθρωπον εις την παραλίαν.

— Αάβετε υπ' όψει σας, πλοίαρχε, —είπα εγώ, —ότι ένας όγκοπαγος δεν κινεί την προσοχήν, όπως θά την εκινούσεν η γολέττα μας!

— Βεβαίωτατα, κύριε Ζώρλιγκ! Ο Α λ β ρ α ν ό ς μας θά είχε προσελκύση τώρα τους ίθαγενείς... αν υπήρχον.

— Έπειδή δεν φαίνονται, πρέπει τάχα να συμπεράνωμεν ότι δεν υπάρχουν;

— Όχι βέβαια, κύριε Ζώρλιγκ! απήντησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ. Ούχ ήττον όμως θά ομολογήσετε, ότι η όψις της γης αυτής δεν ομοιάζει καθόλου με την όψιν της νήσου Τσάλαλ, εις την εποχήν που την έπεσεκέρθη η Ίάνα. Έκει έφαινότο τότε λόφοι κατάφυτοι, δάση πυκνά, δένδρα άνθισμένα, λειβάδια χλοερά... ενώ εδώ, εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνεται παρά ένας τόπος έρημος και άγονος.

— Έχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Έν τούτοις ήθελα να σας έρωτήσω αν δεν σκοπεύετε ναποδοισθήτε.

— Με την λέμβον;

— Και με την λέμβον, εν η περιπτώσει το ρεύμα απέμακρυνε τον όγκοπαγόν μας.

— Δεν έχομεν να χάσωμεν ουτε ώραν, κύριε Ζώρλιγκ! Ολίγαι ημέραι διαμονής είμπορουν να μας καταδικάσουν εις σκληροτάτην διαχείμασιν, διότι τότε θά φθάσωμεν πολύ άργά εις το παγόφραγμα και δεν θά εύρωμεν διόδον!

— Ίσως... έχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Αλλά πάλιν... να διέλθωμεν τόσων πλησίον από αυτήν την γην, χωρίς ναποδοισθώμεν... χωρίς να βεβαιωθώμεν αν διατηρή πουθενά ίχνη διαμονής ανθρώπινης... αν ο άδελφός σας, πλοίαρχε, και οι σύντροφοί του...

Ακούων με ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, έσειε την κεφαλήν. Όχι, δεν ήδύνατο να τω έμπνεύση έλπίδας η θεά της άγόνου εκείνης γης, αι έκτεταμένα και γυμναί πεδιάδες της, τα κατάξηρα βουνα της, η παραλία της, η περιβαλλομένη υπό σειράς βράχων μελανοφαίων... Πώς θά εύρισκον εκεί τα προς το ζην οί αναγού, επί τόσους μήνας;

Αλλως τε είχαμεν αναπετάση την άγγλικήν σημαίαν, η όποια εκυματιζεν επί της κορυφής του όγκοπαγού. Δεν θά την έβλεπεν ο Ούέλλιαμ Γκνύ και δεν θά εξώρμα εις την παραλίαν;

Κανείς!.. κανείς!

Την στιγμήν εκείνην ο Τζέμ Βέστ, ο όποιος έμελέτα την κίνησιν του όγκοπαγού, μάς είπεν:

— Άς περιμείνωμεν ακόμη, πριν λάβωμεν όριστικήν άπόφασιν. Έντός μιας ώρας το ζήτημα θά έχη λυθή. Νομίζω ότι η ταχύτης του όγκοπαγού ήλαττώθη. Διόλου άπίθανον να τον παραλάβη κανέν άλλο ρεύμα και να τον φέρη λοξώς προς την ακτήν.

— Είμαι με τη γνώμη σας! άνέκραξεν ο Ούρλιγκερλής. Δεν ξεύρω αν δεν έστάθηκε όλωσδιόλου ο όγκοπαγός μας, όμως κοντεύει... Τώρα μου φέρεται σαν να φέρνη βόλτες...

Ο Τζέμ Βέστ και ο Ούρλιγκερλής δεν ήπατώντο. Είτε δια ταύτην την αίτίαν είτε δι' εκείνην, ο όγκοπαγός έτεινε να εξέλθη εκ του ρεύματος, το όποιον είχαν ακολουθήση μέχρι τούδε σταθερώς. Μία περιστασική κίνησις διεδέχθη τον κατ' εύθειαν πλοούν, υπό την επίδρασιν αντιθέτου ρεύματος, το όποιον διηυθύνετο προς την ξηράν. Έκτος τούτου και άλλοι τινές όγκοπαγοί, οί όποιοι προηγούντο του ιδιού μας, είχαν ήδη φθάση εις την παραλίαν, και προσήραξαν εκεί.

Ητο λοιπόν περιττόν να συζητώμεν αν έπρεπε η όχι να ρίψωμεν την λέμβον εις την θάλασσαν.

Έφ' όσον έπλησιάζαμεν, η γυμνότης και η έρημία της χώρας εκείνης παρουσιαζέτο μεγαλητέρα, και η σκέψις ότι εκινδυνεύαμεν ναποκλεισθώμεν εκεί επί εξ χειμερινούς μήνας, επλήρου τρόμου και τας γενναιοτέρας ψυχάς.

Επί τέλους, περι την πέμπτην ώραν μετα μεσημβρίαν, ο όγκοπαγός εισεχώρησεν εις ένα κόλπον στενόν, έπροχώρησεν ήρέμα, και συναντήσας μίαν άκραν γής, δεξιά του κόλπου, έσταμάτησε.

«Εξω!... Εις την ξηράν!...»

Η κραυγή αυτή εξήλθεν από όλα τα στόματα.

Το πλήρωμα καθήρχετο ήδη σπεύδον δια της κλιτύς του όγκοπαγού, όταν ο Τζέμ Βέστ διατάξε:

— Αναμείνατε την διαταγήν!

Έξεδηλώθη κάποιος διαταγμός, —προπάντων εκ μέρους του Χήργε και πολλών εκ των συντρόφων του. Κατόπι το ένστικτον της πειθαρχίας επεκράτησε, και επί τέλους έπέστρεψαν και εκύκλωσαν τον πλοίαρχον Λάν Γκνύ.

Δεν ήτο ανάγκη να ριφθή η λέμβος εις την θάλασσαν, διότι ο όγκοπαγός εύρίσκει εις επαφήν μετα της ξηράς.

Ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ο ναύκληρος και εγώ, προπορευόμενοι των άλλων, αφήσαμεν πρώτοι το όροπέδιον, και μετ' όλίγον οί πόδες μας επάτησαν την νέαν ταύτην γην, έφ' ης ουδέποτε ίσως απετυπώθη ίχνος ανθρώπινου ποδός.

Ευθύς μετα την άμώδη παραλίαν, ήρχιζαν οί πρόποδες λόφων ύψηλών και άποκρήμων, οί όποιοι έσχημάτιζαν σει-

ράν, εις άπόστασιν μιλλίου από της ακτής. Έθεωρήσαμεν αναγκαίον να αναβώμεν ένα των λόφων τούτων, ύψους χιλίων διακοσίων περίπου ποδών, δια να επισκοπήσωμεν από της κορυφής του την περιοχήν. Προς τούτο έβαδίσαμεν επί είκοσι λεπτά της ώρας επί έδάφους ήφαιστειογενοός, ανωμαλού, σκληρού, έστερημένου πάσης βλαστήσεως και έσπαρμένου δια τεμαχίων λάβας, σκωρίας και τέφρας φιαζ.

Μετα μίαν ώραν, ουχι άνευ δυσχερειών και κινδύνων, ο πλοίαρχος, ο ναύκληρος και εγώ, κατωρθώσαμεν να φθάσωμεν επί της κορυφής, όθεν η θεά ήτο έλευθέρα κύκλω εις άκτίνα τριάνοντα έως τριάκοντα πέντε μιλίων. Ίδου δε τί είδαμεν:

Όπίσω, εξετεινέτο η θάλασσα, παρασύρουσα πολυαριθμούς πλωτούς όγκοπαγούς, εκ των όποιων τινές είχαν σωρευθή έσχάτως εις την ακτήν, καταστήσαντες αυτήν σχεδόν άπρόσιτον.

Προς δυσμάς εξετεινέτο γη πολύμορφος, της όποιας δεν έφαινότο το τέλος, και την όποιαν προς ανατολάς έβρεχε μία θάλασσα άπέραντος.

Εύρισκόμεθα επί μεγαλονήσου, η επί της άνταρκτικής ήπειρου; Το ζήτημα ήτο άδύνατον να λυθή άμέσως. Έν τούτοις, παρατηρήσαντες προσεκτικώτερον δια των διοπτρών, ήδυνήθημεν να διακρίνωμεν προς ανατολάς μίαν γραμμην άσθενή, συγχεομένην εν τη έλαφρά όμίχλη του πελάγους.

— Την βλέπετε; είπεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Ναί, διακρίνω κάτι τι που μιιάζει με παραλίαν, είπεν ο Ούρλιγκερλής.

— Κ' εγώ το ίδιο...

— Τότε θά είνε πορθμός, και αυτόν διεπλεύσαμεν επί του όγκοπαγού, συνέπερανεν ο πλοίαρχος.

— Πορθμός, τον όποιον το ρεύμα διασχίζει από βορρά προς νότον, και έπειτα από νότου προς βορράν...

— Φρονείτε λοιπόν ότι ο πορθμός αυτός τέμνει εις δύο μέρη την πολικήν ήπειρον; ήρώτησα.

— Ουδέμια άμφιβολία περι τούτου, απήντησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Άχ, και να είχαμε τον Α λ β ρ α ν ο! άνέκραξεν ο Ούρλιγκερλής.

Ναί, δια της γολέττας, η και δια του όγκοπαγού ακόμη, αν δεν προσήραζε, θά ήμπορούσαμεν να προχωρήσωμεν εκατοντάδας τινας μιλίων ακόμη... ίσως μέχρι του παγοφραγματος... ίσως μέχρι του πολικού κύκλου... ίσως μέχρι των πλησιοχώρων νήσων!... Αλλά δεν είχαμεν παρά μίαν λέμβον χωρούσαν μόνον δώδεκα, — και ήμεθα είκοσι τρεις!

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Γαλανά μάτια, νύχτα σας καλή! Σε όνειρα γλυκά-γλυκά κλεισθήτε, Κι' άμα ροδίση πάλ' η Άνατολή, Δροσάτοι μενεέδες ν' άνοιχθήτε. Γαλανά μάτια, νύχτα σας καλή!

Κόκκινα χείλια, νύχτα σας καλή! Όταν του ήλιου η λάμψη γύρω σβύση, Του κάθε ρόδου κλείνει η στολή, Λοιπόν και το μπουμπούκι σας άσ κλείση. Κόκκινα χείλια, νύχτα σας καλή!

Μορφή ούρανία, νύχτα σου καλή! Αν άγρυπνη ου έλαμπες ακόμα, Το φως ποιός θά ποθούσε το πολύ; Λοιπόν κοιμήσου'τ' απαλό σου στρώμα. Μορφή ούρανία, νύχτα σου καλή!

[Κατά το γερμανικόν].

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Έπιτολή Δευτέρα.)

Άγαπητοί μου,

ΝΩΜΗ δευτέρα δεν υπάρχει. Όπως ο στρατιώτης δεν είμπορεί να υπάγη χωρίς τα όπλα του εις την μάχην, ούτω και ο μαθητής δεν είμπορεί να υπάγη εις το σχολείον χωρίς τα ιδικά του. Πρέπει λοιπόν και ήμεις να προμηθευθώμεν και να ετοιμάσωμεν τα όπλα μας. Αλλά τα όπλα του αρχαίου μαθητού δεν ήσαν διόλου όμοια με τα των σημερινών. Πρώτον διότι δεν είχαν έφευρεθή ακόμη ουτε ο χάρτης, ουτε η τυπογραφία· δεύτερον διότι διαφορετικά ήσαν και η ουσία και ο χαρακτήρ της αρχαίας Έκπαιδεύσεως, όπως θά το ιδώμεν άργότερα. Ακούσατε λοιπόν τί και τί θά μας χρειασθή: Έν πρώτοις εν π ι ν ά κ ι ο ν δια την γραφήν, το όποιον ήαποτελείται εκ τριών τούλάχιστον α β α κ ε ι ω ν, άνοιγομένων εν εΐδει φύλλων βιβλίου· με άλλους λόγους εν πινάκιον τ ρ ι π τ υ χ ο ν, όπως έλεγον οί αρχαίοι. Η έπιφάνεια εκάστου άδακίου ήαποτελείται από λεπτόν στρώμα κηρού, επί του όποιου θά χαράσσωμεν τα γράμματα, τη βοηθεία ξυλίνης γραφίδος. Και όταν τα άδάκια γεμίσουν, είμπορούμεν εύκόλως να εξαλείψωμεν τα γράμματα δια του πλατέος μέρους της γραφίδος, και να ξαναρχίσωμεν. Το πινάκιον αυτό θά μας χρησιμεύη ως πρόχειρον, δια την πρώτην διδασκαλίαν της γραφής, δια τας αριθμητικάς πράξεις κτλ. Αλλά θά έχωμεν και εν άλλο

από πάπυρον, δια την καλλιγραφίαν, δια την αντίγραφην των ποιημάτων, κτλ. Αυτό θά είνε σωστόν τετράδιον. Ό,τι γραφή επί του παπύρου δεν εξαλείφεται εύκόλα· θά γράψωμεν δε επ' αυτού όχι πλέον δια γραφίδος, αλλά δια καλάμου και δια μελάνης. Είνε δε η μελάνη μας στερεά, όπως η σινική· δια να γράψη, πρέπει πρώτα να τριφθή και να αναμιχθή με νερόν. Αλλά μήν άνησυχήτε την ταπεινήν αυτήν και όλίγον καθαράν έργασίαν θά εκτελέση εύπειθώς ο μικρός υπηρέτης του σχολείου. Δεν ένθυμείσθε τον Δημοσθένη, ο όποιος μάς παρουσιάζει εις τον περι Στεφάνου λόγον, τον έχθρόν του Δισκίνη, όταν ήτο μικρός, να τρίβη το «μέλαν» ως υπηρέτης εις το σχολείον του πατρός του Άτρομήτου;

Τώρα, θά είπητε βέβαια, πρέπει να φροντίσωμεν δια τα βιβλία μας. Πόσα και ποια βιβλία χρειάζονται; Α, πολύ μικρά πράγματα! Τα βιβλία την εποχήν εκείνην δεν ήσαν τόσοσ άφθονα, ουτε το πρόγραμμα των μαθημάτων τόσοσ πλούσιον. Μερικά άποσπάσματα ποιητών κατάλληλα δια την νεότητα, και αντίγραμμένα καθαρώς επί παπύρων —ιδού έλλα μας η φιλολογική άποσκευή. Δια τα άλλα θά φροντίση ο διδάσκαλος, ο όποιος είνε υποχρεωμένος να έχη εις το σχολείον του μίαν βιβλιοθήκην προς χρήσιν των μαθητών. Εκεί θά εύρωμεν ό,τι μάς χρειάζεται: από των ποιημάτων του Όμηρου και του Ησίοδου, μέχρι των τραγωδιών του Σοφοκλέους και των κωμωδιών του Άριστοφάνους· και από των πλίνθων, επί των όποιων υπάρχουν χαραγμένα τα γράμματα του άλφαβήτου και αι συλλαβαί δια τους αρχαίους, μέχρι του Πυθαγορείου πίνακος δια την αριθμητικήν. Αλλά τί τα θέλετε! Την εποχήν εκείνην τα έργα των ποιητών και των συγγραφέων έχαράσσοντο μάλλον εις την μνήμην των ανθρώπων, και η γυμνασμένη αυτή μνήμη αντικαθίστα τας σπανίας και πολυδαπάνους βιβλιοθήκας. Υπήρχον άνθρωποι άπαγγέλλοντες εκ στήθους όλόκληρον τον Όμηρον και όλόκληρον τον Ηρόδοτον. Ίσως εκ τούτων θά είνε και ο διδάσκαλός μας και οί συμμαθηταί μας.

Αλλ' αν τα βιβλία δεν είνε άπαραίτητα, μάς χρειάζονται μερικά μουσικά όργανα: μία λύρα προπάντων και εις αύλός. Η μουσική εκπαίδευσις συνοδεύει άχωρίστως την φιλολογικήν, και τα ποιήματα τα όποια θά μάθωμεν εις το σχολείον, δεν θά τάναγινώσκωμεν άπλώς, αλλά θά τα ψάλλωμεν κρούοντες συγχρόνως την λύραν. Απαράλλακτα όπως έκαμαν και ο γέρον Όμηρος, όταν περιήρχετο τα αρχαία άστρα και άπήγγειλλε τας αθανάτους του ραψωδίας! Είς κανών εν σχήματι σταυρού, δια

του όποιου θά δυνάμεθα να χαράσσωμεν γραμμάς καθέτους η όριζοντίους, εις διαβήτην δια τα γεωμετρικά σχήματα και μερικοί ψήφοι η αστράγαλοι, χρήσιμοι δια τας αριθμητικάς πράξεις, — και με αυτά πλέον συμπληρούνται τα σχολικά μας έφόδια, η τα σ κ ε υ ά ρ ι α, όπως τα έλεγον οί αρχαίοι. Μάς χρειάζεται ακόμη εις σάκκος, άρκετα εύρύχωρος, ώστε να τα συμπεριλαμβάνη όλα, και... εις υπηρέτης, δια να τον κρατή και να μας συνοδεύη εις το σχολείον.

Ο υπηρέτης αυτός είνε ο παιδαγωγός, ο διάσημος παιδαγωγός των αρχαίων, ο συνοδεύων πάντοτε τους παίδας και τους εφήβους, μέχρι του δεκάτου όγδού και του είκοστού πολλάκις έτους της ηλικίας των. Είς τας ζωγραφίας των αρχαίων άγγείων σπανίως θά ιδώμεν μορφήν εφήβου ώραιο, μη συνοδευομένην καθ' όδον υπό της δυσειδούς και κωμικής ως επί το πλείστον μορφής του παιδαγωγού. Συνήθως ο παιδαγωγός ήσαν ξένος και δούλος άργυρώνητος. Δι' αυτό πολλοί μικροί κύριοι τους εκακομεταχειρίζοντο, τους έπλήγοναν δια σκληρών λόγων, τους έβασάνιζαν δι' ιδιοτροπιών, τους επερίπαϊζαν...

Αλλ' ήμεις δεν θά μιμηθώμεν τους κωκούς αυτούς. Απεναντίας θάγαπώμεν και θά σεβώμεθα τον παιδαγωγόν μας και θά υποτασσώμεθα εις τα παραγγέλματά του: να περιπατώμεν ταπεινοί, μη βλέποντες δεξιά και άριστερά· να μη καθήμεθα, θέτοντες άναίδως τον ένα πόδα εν επί του άλλου· να μη στηρίζωμεν τον πώγωνα επί της χειρός, ως αν έφοβούμεθα μήπως πέση η κεφαλή μας; να μη όμιλώμεν πολύ και να μη γελώμεν αυθαδώς ενώπιον μεγαλητέρων· να τρώγωμεν με τάξιν και με μετριότητα, κτλ. κτλ. Αλλως τε είμπορεί να μας τύχη και κανένας παιδαγωγός, από εκείνους που δεν χωρατεύουν, και εις τας χείρας των όποιων η ράβδος δεν είνε ψιλόν έμβλημα του επαγγέλματος των, αλλά και όργανον τιμωρίας ταχείας και άμειλίχτου. Προσοχή λοιπόν.

Ο Πρόας είχε τοιούτον παιδαγωγόν; Όχι! Ο πατήρ του δεν ήτο τόσοσ πλούσιος, ώστε να είμπορή να του έχη και υπηρέτας. Αλλά είδατε τί καλήν άνατροφήν που είχε; Είδατε πως έθήρει πάντοτε τα παραγγέλματα του πατρός και του πάπου; Είδατε πως έζησεν εις τας Αθήνας, σχεδόν μόνος του, χωρίς ποτε να παρεκτραπή; Βεβαίως δι' αυτόν ο παιδαγωγός θά ήτο πολυτέλεια όλωσδιόλου περιττή. Αν δε και ήμεις δεν έχωμεν τα μέσα να προσλάβωμεν παιδαγωγόν, άς μιμηθώμεν ως προς τούτο τον Πρόαντα. Ο σάκκος με τω σκευάρια δεν είνε και τόσοσ βαρύς, αν

στε να μη μπορούμε να τον κρατήσωμε μόνοι μας από της οικίας της 'Αγαρίστης μέχρι του Σχολείου. "Επειτα εκείνος, ο οποίος ήκουσεν άπαξ τα παραγγέλματα της ευπρεπείας, και έχει την φύσιν αγαθήν, δεν τα λησμονεί και δεν έχει ανάγκην παιδαγωγού δια να του τα ένθυμίζει αιωνίως.

Και τώρα είμεθα έτοιμοι. "Αγωνμεν εις τὸ σχολεῖον!

Σας ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Π. ΙΑΤΡΙΔΟΥ

Βραβευθείσα
εις τὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας
(ἴδε σελίδα 299.)

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχα γνωρίσει τὸν κύριον Ἀμοῖρον, γέροντα πολὺ αγαθὸν καὶ πολὺ ἐξυπνον, ὀμιλητικώτατον, με τὸν ὅποιον ἐπενοῦσα πολὺ εὐχαρίστους ὥρας. Ἀλήθεια, ὁ γέρον μού φαίνεται ὡς ἓνα ζωντανὸν βιβλίον. Εἶδε καὶ ἔπαθε τόσα πράγματα εἰς τὴν ζωὴν του! Ἐχὼ ἀποκτήσει τὴν πεῖραν καὶ εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ τὸσον ἀσφαλῶς τὰ τοῦ κόσμου! Δι' αὐτὸ μού ἀρέσει νὰ συναναστρέφωμαι γέροντας, — ὅταν μάλιστα εἶνε τὸσον ὀμιλητικὸς καὶ εὐπροσήγορος, ὅσον ὁ φίλος μου κ. Ἀμοῖρος.

Ἐν τούτοις ἐνίστε ἐμελαγχόλει καὶ ἔμενε σιωπηλός. ἤξευρα τὴν ζωὴν του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν μού ἔκαμνεν ἐντύπωσιν. ἤξευρα ὅτι εἶχε χάσει ὅλα του σχεδὸν τὰ παιδιά, καὶ ὅτι αὐτὸς που εἶχεν ἰδῆ γύρω του τὸσφ πολυμελῆ οικογένειαν, κατήντησε τώρα νὰ ζῆ μόνος του με τὴν γραῖαν σύζυγόν του, καὶ νὰ περιμένῃ με αγωνίαν κάθε δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ λάβῃ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν θυγατέρα

του, ὑπανδρευμένην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἔτυχε νὰ εἶνε φύσει παιδρὸς καὶ ἀνοικτόκαρδος ἄνθρωπος· εἰ δε μή, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, πολὺ συχνότερα θὰ ἐμελαγχόλει καὶ θὰ ἐσιώπα.

Μίαν ἡμέραν ἐπενοῦσαμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου. Κάτι ζωηρὸν καὶ ἐνδιαφέρον μού διηγεῖτο ὁ κ. Ἀμοῖρος, ὅταν ἔξαφνα διέκοψε τὴν ὀμιλίαν του, ἐστάθη καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον.

— Ἰδές! μού εἶπε.

Ἐγύρισα καὶ εἶδα. Μία ὠραία βλαχοπούλα, κατατόλιστη ἀπὸ φλουριά, ἐπενοῦσε καμαρωτῆ.

— Τί ὠραία πού της πηγαινέι αὐτὴ ἢ φορεσιά! εἶπα καὶ ἐγύρισα πάλιν πρὸς τὸν φίλον μου. Ἀλλὰ τὸν εἶδα ὠχρότερον τοῦ συνήθους, ἡλλοιωμένον, συγκινημένον... Τὸ χέρι του, καθὼς μ' ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἔτρεμε. Καὶ ἀμέσως ἔβγαλε τὸ μανδύλι του καὶ το ἔφερεν εἰς τὰ μάτια. . . Δύο δάκρυα εἶχαν φανῆ, καὶ ἔσπευσε νὰ τα σπογγίσῃ.

— Ἀχ! δὲν μπορῶ νὰ τη βλέπω... δὲν μπορῶ!.. ἐψιθύρισε.

Ἐσεβάσθην τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν λύπην, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸ αἶτιον. Ἐφρόντισα μόνον νὰ ταχύνω κάπως τὸ βῆμα, διὰ νὰ τον ἀπομακρύνω γρηγορώτερα, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ πλέον τὴν βλαχοπούλαν, ἢ ὅποια βέβαια κάποιαν λυπηρὰν, πολὺ λυπηρὰν ἀνάμνησιν τῶ ἔφερε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μού τα εἶπῃ, καὶ ἀφ' οὗ συνήλθεν ὀλίγον, ἤρχισε:

«— Εἶχα μιά ἐγγονούλα . . . δὲν ἤξεύρω ἂν σου εἶπα ποτέ. Τὴν ἐχάσαμε πέντε χρονῶν, ἀπὸ λαϊμό, σὲ δύο μέρες... Ἀχ! τί εὐμορφο κοριτάκι, τί ἐξυπνο, τί καλὸ!.. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μου δὲν ἀγάπησα σὰν αὐτὸ τὸ ἐγγόνι! Καὶ νὰ, πού ὁ Θεὸς μού τὸ ἐστέρησε καὶ αὐτό. "Ε, . . . δόξα σοι ὁ Θεός!»

Ἐστάθη ὀλίγον καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε.

«— Μία μέρα εἶδα ἓ ἓνα μαγαζὶ μιά ὠραία κούκλα, ντυμένη βλάχικα, με τὸ σιγούνι της, με τὴ μπόλια της, με τὰ φλουριά της, με ὅλα. Τὴν ἀγόρασα καὶ τὴν ἐπῆγα. Πῶ, πῶ, νὰ ἔβλεπες . . . ἐξετρελλάθηκε πιά μ' ἐκείνη τὴν κούκλα... Τῆς ἐδώσαμε καὶ ὄνομα καὶ τὴν εἶπαμε Μαρῖω. . . Καὶ ἄκουες πιά Μαρῖω ἐπάνω, Μαρῖω κάτω. Ὀλω καὶ τὴν κούκλα ἔστὰ χέρια. . . Ἀχ! καὶ πού ἀρρώστησε, τὴν κούκλα εἶχε κοντὰ της, τὸ χρυσὸ μου, ὡς τὴν ὑστερη σιγμῆ... — Ἀς εἶνε, ἄλλῃ ἤθελα νὰ σου πῶ: Μία μέρα, ἤμαστε ἔτὸν περίπατο, ὅταν βλέπομε δύο βλάχισες, ντυμένες ἀπαράλλακτα σὰν τὴν

κούκλα. Με τραβᾷ λοιπὸν ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο καὶ μου φωνάζει, με μιά χαρὰ πού δὲν περιγράφεται:

«— Παππού! παππού! νὰ δυὸ Μαρῖές! δυὸ Μαρῖές!

«Φαντάσου πεῖτὰ τὰ γέλια πού ἐκάναμε!.. Τὸ παιδάκι μου! ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα τῶχασα. . . Πέρασαν δέκα χρόνια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ σκηνή, τὴ χαρὰ του ὅταν εἶδε τὴς Μαρῖές... Καὶ ἀπὸ τότε, ἅμα ἰδῶ βλάχα ἔστὸ δρόμο, σφίγγεται ἡ καρδιά μου, γιατί μού φαίνεται πῶς ἔχω ἀκόμη ἔστὸ πλευρό μου τὴν Μιμίκα, καὶ πῶς θὰ με τραβήξῃ ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο, νὰ μού τὴν δείξῃ. . .»

Δὲν εἶπα τίποτε. Καὶ τώρα πού ἤξευρα τὸ αἶτιόν της, ἐσεβάσθην ἀκόμη περισσότερο τὴν λύπην τοῦ πάππου, τὴν μεγαλύτεραν, τὴν διαρκεστέραν λύπην πού εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 365)

Φαντασθῆτε πλέον με τί προθυμίαν ἐπῆρεν ἡ Μηλιὰ ἓνα ποτήρι, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἀρπαξε ἓνα πιάτο, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, κ' ἐβῆχαν ἔξω καὶ οἱ δύο συγχρόνως. Ἡ Μηλιὰ θὰ ἔβγαζε νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, καὶ ἐλογάριαζεν ὅτι θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τούτο ὁ Γιαννάκης. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ματαίως τὸν ἐπερίμενε, ἤλθε πρὸς βοήθειάν της ὁ κ. Γαζῆς. Ὁ μικρὸς δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Μόλις εἶχε πιῆ τὸ ποτήρι του ὁ κ. Δούμανης, ὅταν ὁ Γιαννάκης ἔσβασε τρέχων, μ' ἓνα πιάτο γεμάτον ἀπὸ ὠραιότατα κεράσια, τὰ ὅποια προσέφερον εἰς τὸν κύριόν του.

— Εἶνε ὡς νὰ φεύγομε, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐρχονται ἔως ἐδῶ συχνὰ διὰ νὰ προφθάσουν κανένα φαρᾶ καὶ ἀγοράσουν τὰ φάρια του ὥστε δὲν πρέπει νὰ μας εὑρουν ἐδῶ.

Τὰ παιδιά ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν. Ἦσαν τὸσον εὐτυχεῖς εἰς τὸ σπῆτι των, χωρὶς φέδρον πλέον, καὶ με τὸσφ καλὴν προστασίαν! Ἀλλ' ὁ κ. Γαζῆς ἐπέμενε νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἐπειτα ἐπλησίαζε καὶ ἡ ὠρα τῆς ἀμπώτιδος, ὅταν τὰ παιδιά θὰ ἤμποροῦσαν νὰ εἰσελθουν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Δι' αὐτὸ εἶχαν πάρῃ μαζὶ των, εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ δύο ἄξινας.

— Καὶ διατί νὰ πᾶμε εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσομε; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ πε-

ριμένομε ἐδῶ ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὠρα πού θὰ ἔμπομε εἰς τὸν Βράχον; Ὑστερα δειπνοῦμε ἔστὸ Ξενοδοχεῖον, πού θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε.

— Ὑστερα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἡστικὸς λοιπὸν θὰ περάσω τὴν τρύπα τοῦ Βράχου; Κινδυνεύω νὰ μείνω μέσα ἔστὸ κανάλι!

— Μὴ φοβάσαι, καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ ἐφρόντισε νὰ πάρῃ κάτι τι μαζὶ του, διὰ νὰ φᾶς! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἐννοια σας καὶ ὁ μικρὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ἀπόψε τῆς πείνας! εἶπεν ὁ μαῦρος χαμογελῶν ἐκφραστικῶς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γυρίσομε ἔστὸ Ξενοδοχεῖο.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φᾶμε κάτι τι εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἄς προσέχωμε πάντα τὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Δούμανης ἐξῆλθε, κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Μηλιάν. Ὁ Ζοζὸς ἐκράτουσε τὸν Γιαννάκη. Ὁ κ. Γαζῆς ἐπροπορεύετο μόνος. Τὸ δελτινὸν εἶχεν ἀρχίσῃ, ἢ παραλίαν ἦτο σχεδὸν σκοτεινὴ. Μόλις διεκρίνοντο οἱ λευκοὶ ἀφροτῶν κυμάτων. . .

— Τί θὰ μας δώσης λοιπὸν νὰ φᾶμε, Ζοζὸ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης με τὴν διαυγῆ ἐκείνην παιδικὴν φωνήν, ἢ ὅποια ἀκούεται ἀπὸ πολὺ μακρὰν. Ἐλα, γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα.

— Μπᾶ! σὰν τῆ φωνῆ τοῦ μικροῦ Δερρῆ μοιάζει! εἶπε τότε μία γυναῖκα, ἢ ὅποια εἰς κάποιαν ἀπόστασιν συναμιλοῦσε μ' ἓνα φαρᾶν (ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ πανέρι με τὰ φάρια πού ἐκρατοῦσε.)

— Εἶνε ἡ κακὴ γυναῖκα πού μας καταδιώκει, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιὰ σιγά-σιγά, σφίγγουσα τὸ χέρι τοῦ κυρίου της πᾶμε γρήγορα!

— Μὴ φοβάσαι, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Φοβοῦμαι γιὰ τὸν Γιαννάκη. . . Ὁ μικρὸς, μόλις ἐγνωρίσε τὴν κάπηλον, ἔτρεξε νὰσφαλισθῆ πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ζοζὸ! ἐφώνησεν ὁ κ. Δούμανης καλλίτερα τὰ παιδιά νὰ μὴν εἶνε μαζὶ, εἴθε χαμηλοφώνως. Πάρε τὸν Γιαννάκη καὶ μὴ τον ἀφήσης.

— Ἐννοια σας, κύριε!

Καὶ ὁ Ζοζὸς ἀρπαξε τὸν Γιαννάκη καὶ τον ἐκάθισε καβαλλικευτὰ εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Ὅποιος ἀγαπᾷ τώρα ἄς ἔλθῃ νὰ τε καταιάσῃ! ἐψιθύρισε ὁ μαῦρος.

— Μὴν το λές, γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πολὺ δυνατῆ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἀς κοπιᾶσῃ καὶ θὰ καλοπεράσῃ! εἶπεν ὁ Ζοζὸς. Δὲν το ἔχω γιὰ τίποτα νὰ τὴν ἀρπάξω καὶ νὰ τὴν κουβαλήσω ἴσα ἔστὴ Λάνδη!

Αὐτὰ ὁ ὑπῆρτης τὰ εἶπε σιγά-σιγά καὶ γελῶν, διὰ νὰ καθουχάσῃ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου.

Ἐν τῶ μεταξύ ἡ κάπηλος εἶχεν ἀφήσῃ τὸν φαρᾶν, καὶ ἐπλησίασε τὸν κ. Δούμανη.

— Ἐχετε μαζὶ σας δύο παιδιά, κύριε, τῶ εἶπε. Τὸ ἓνα μού θυμίζει πολὺ ἓναν μικρὸ, πού τον ἐχάσαμε καὶ τον γυρεύομε ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφῆ του. Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικία με αὐτὸ τὸ κοριτσί (καὶ ἔδειξε τὴν Μηλιάν.) Ὁ μικρὸς μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου; . . . Θέλω νὰ τον ἰδῶ ἀπὸ κοντὰ.

— Τί το θέλεις τὸ παιδί μου; . . . Δὲν βλέπετε πού εἶνε μαῦρο σὰν καὶ μένα;

Ἡ θεὰ τοῦ ἀραπάκου ἐσύγχυσε ὀλίγον τὴν κάπηλον. Ἀλλὰ τοὺς εἶχεν ἰδῆ ὅλους αὐτοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Δερρῆ ἔπειτα ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ἦτο ἀπαράλλακτη με τὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὅπως τὴν ἤξευρε καὶ τὴν ἐνθυμεῖτο πολὺ καλὰ ἔπειτα ἡ κομψὴ ἐκείνη δεσποινίς εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν με τὴν Μηλιάν καὶ της ἐμοιάζε καὶ εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ εἰς ὅλα.

— Τί ἠθέλατε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Δερρῆ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ κάπηλος οὔτε πωλεῖται, οὔτε ἐνοικιάζεται. . .

— Εἶσαι πολὺ περίεργη, καὶ τράβα τὸ δρόμο σου, γυναῖκά μου! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι περίεργη, ἀλλὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, γιατί βρισκομαι ἔτὸν τόπο μου. Σεῖς τί γυρεύετε ἐδῶ;

— Ὅ,τι θέλομε!

— Πολὺ καλὰ, κ' ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ἂν αὐτὰ εἶνε τὰ παιδιά πού τα ἔχασεν ὁ θεὸς τοὺς καὶ τα γυρεύει τὸσον καιρό. Ἐχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, γιατί εἶνε ὁ μόνος τους συγγενῆς.

— Ἀφῆσέ μας ἡσυχους ἢ ἀμάξά μου περιμένει.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὅσω θέλῃ. Ὁ Δήμαρχος δὲν εἶνε μακρῶς. Θὰ πάγω νὰ τοῦ πῶ νὰ στείλῃ χωροφύλακες νὰ σας πιάσουν καὶ νὰ σας πάρουν τὰ παιδιά. . .

— Ἐπὶ τέλους τί τα θέλετε αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Ὁ θεὸς τους κ' ἐγὼ θὰ τα πάρουμε ἔστὰ σπῆτια μας.

— Νὰ τα κάμετε τί;

— Ὑπῆρτας μας.

— Δὲν ἤθελαν, φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἔφυγαν.

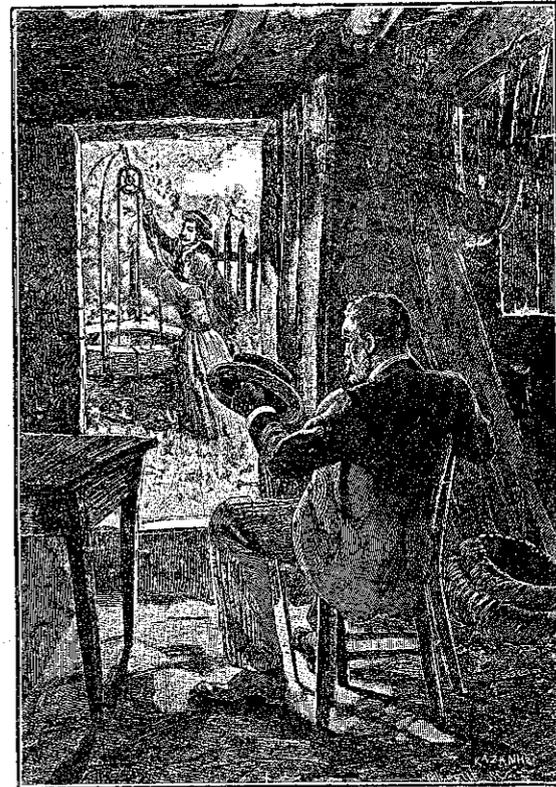
— Ναι, γιατί εἶνε ὀκνηρὰ καὶ χαϊδευμένα. Δὲν ἤξευραν νὰ τα ἀναθρέψουν καλὰ οἱ γονεῖς των, γιατί κ' ἐκεῖνοι ἦσαν τέτοιοι. . .

— Ψεύματα! εἶπε ἡ Μηλιὰ με ἀγανάκτησιν.

— Ἀ! σὺ εἶσαι λοιπὸν! Καλὰ σ' ἐγνώρισα, με ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα φορέματα! Σεῖς εἶσθε, ἐμπρός! Πρέπει νὰ με ἀκολουθήσετε! Ὁ θεὸς σας θὰ πάρῃ τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐγὼ θὰ πάρω ἓ σένα! . . .

Καὶ ἡ κάπηλος ἐπροχώρησε διὰ νὰ πάρῃ τὴν Μηλιάν. Ἀλλ' ἔτρεξεν ὁ κ. Γαζῆς καὶ τὴν ἀπόθησε με τὴν δυνάμειν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀρκετὰ βήματα.

— Βοήθεια! Μητρο! με κτυποῦν!

Ἦλθε πρὸς βοήθειάν της ὁ κύριος Γαζῆς. . .
(Σελ. 372, στήλ. γ')

ἐφώνησεν ἡ κάπηλος πρὸς τὸν φαρᾶν. Ἐλα νὰ με βοηθήσης νὰ πάρουμε τὰ παιδιά τοῦ Δερρῆ.

— Ἐχετε Δήμαρχον εἰς τὸ Πλωμανάκι; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν φαρᾶν, ὁ ὅποιος, ἅμα εἶδε κυρίους, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῆ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μας πᾶς εἰς τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Εἶνε ἀκόμη ὁ ἴδιος, ὁ κύριος Μαλάσσης; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλὰ, πᾶμε.

— Ἐρχομαι κ' ἐγὼ μαζὶ σας, εἶπεν ἡ κάπηλος. Καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ διατάξῃ ὁ κ. Δήμαρχος νὰ σε πάρω! προσέθεσε ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μηλιάν.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Η « Διάπλασις » δύναται ναύξηθῃ, χωρίς ναύξισήν τὴν συνδρομὴν τῆς.

Τριακόσιοι ἐξήκοντα (ἀριθ. 360.) Τόσοι ἐψήφισαν ἐμπράκτως ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας μας.

Ἔως τοὺς 2,000 ποὺ ἠθέλαμεν, νομίζω ὅτι μᾶς λείπουν ἀκόμη ἀρκετοί. Ἐπομένως ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου, — τοῦλάχιστον ὑπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ γίνῃ. Τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχεν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας. Ποῖον εἶνε τὴν Διδασκαλίαν τῆς ;

Ἡ Ψηφοφορία μᾶς ἐδίδαξε πολλά : Α') ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἀρκετοί. . . Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τοιοῦτον σχέδιον, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν τριπλασίους συνδρομητάς. Τότε μόνον ἴσως οἱ ψηφοφόροι θὰν ἤρχοντο εἰς 2,000. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐνεργήσωμεν ὥστε νὰ μεγαλώσῃ ὁ κύκλος μας. Ἀνάγκη ὁ ἀριθμὸς μας νὰ γίνῃ τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων σχεδίων.

Β') ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν εὐκολώτερα τὰ λόγια ἀπὸ τὰ ἔργα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ βασιζώμεθα εἰς τὰ λόγια, ὅσον εἰλικρινῆ καὶ ἄν φαίνονται. Γ') ὅτι ὑπάρχουν συνδρομηταὶ καὶ καλοὶ καὶ πρόθυμοι, οἱ ὅποιοι ἀδυνατοῦν νὰ πληρῶνουν 14 δραχμάς ἢ 16 φράγκα τὸ ἔτος, μετ' ὅσον διαθέτουν καὶ ἄν ἔχουν τοιοῦτοι ὅτι εἶνε σήμερον οἱ περισσώτεροι. Ἐπομένως, ὅσον ἐπικρατεῖ αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ καχεξία εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν πρέπει ναύξισή. Ἐλαβα πλῆθος εἰλικρινεστάτων ἐπιστολῶν, ἐκ μέρους συνδρομητῶν καὶ γονέων, φίλων ἐνθερμοτάτων, οἱ ὅποιοι μού το ἔλεγον ρητῶς. Δ') ὅτι εἰς κάθε περίστασιν, ποῦ ζητεῖται ἡ σύμπραξις ὄλων τῶν δυναμένων, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λέγῃ : « ἐγὼ εἶμαι ἓνας » τί θὰ κάμω ; » Ἐλαβα ἐπίσης καὶ πολλὰς ἐπιστολάς παρὰ συνδρομητῶν δ υ ν α μ ε ν ω ν ν ἄ ψ η φ ῖ ο υ ν, οἱ ὅποιοι μού ἐδήλωσαν ἀπλῶς ὅτι ἦσαν πρόθυμοι, ἀλλ' ἐπεφυλάσσοντο νὰ ἐγγράφουν μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ σχέδιον ἀπέτυχε, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ τοιοῦτου εἴδους τῆς ἀποχῆς. Διότι, μετ' ὅσα εἶπα ἀνωτέρω, ποῖος εἴξεύρει, ἂν ἐψήφισαν ὅλοι, μήπως συνεπληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς ; Καὶ οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμήσαντες τὴν αὐξήσιν, ἀλλὰ περιορισθέντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, δὲν πρέπει τὴν νῦν νὰ μετανοήσουν ; καὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον τοῖς δοθῇ παρομοία εὐκαιρία, δὲν ἐπέστησαν πλέον ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσουν διαφορετικὰ ;

Λοιπὸν τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε τὸ γεγονός. Ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μεταβάλωμεν τὰ πράγματα.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ; — Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὐκολος : Θὰ μείνωμεν ὅπως εἴμεθα. Ὅκτω σελίδες καθ' ἑβδομάδα καὶ 7 δραχμαὶ καὶ 8 φρ. χρ. κατ' ἔτος. Ἄλλο ζήτημα ἂν αἰκαινοτομῶν, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θὰ καταστήσουν τὰς 8 αὐτὰς σελίδας εἴπερ ποτὲ τερπνοτέρας καὶ ὠραιότερας ; ἄλλο ζήτημα, ἂν θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατόν, διὰ νὰ ἰκανοποιήσω τὴν προθυμίαν ὄλων τῶν φίλων μου, οἱ ὅποιοι δὲν παύουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν ἔγιναν Ἰδρυταὶ νέας Περιόδου.

Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε, ὅτι κατ' εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ οὐσιαστικώτερον, καλλίτερον. . . Ἄρα γε, δὲν εἶνε δυνατόν ναύξισον αἱ σελίδες τοῦ φύλλου μας, χωρίς ναύξισήν καὶ ἡ συνδρομὴ ;

Μάλιστα εἶνε δυνατόν, ἂν αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. — Καὶ πῶς δύναται ναύξισή ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ; — Διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος.

ΤΟ ἘΣΠΑΘΩΜΑ

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ Ἐσπαθώμα ! Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ του. Τώρα ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, διὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ συνδρομὴ μὲν ἡ ἴδια — δηλαδὴ τὸσον μικρά, — τὸ Ἐσπαθώμα δὲν σας εἶνε διόλου δύσκολον, φθάνει νὰ ὑπάρχῃ ἡ διάθεσις.

Ἀκούσατε τώρα ἓνα μικρὸν λογαριασμὸν : Κατὰ τὸ ἔτος 1898 διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος σας προσετέθησαν εἰς τὸν κύκλον μας ἄνω τῶν 600 νέων συνδρομητῶν. Ἀπευθείας ἐνεγράφησαν τοῦλάχιστον ἄλλοι τόσοι ! Ὅστε φέτος εἴμεθα περισσώτεροι κατὰ 1,200. Ἄν λοιπὸν πέρουσι, ὅταν ἦσθε ὀλιγώτεροι, ἐνεγράψατε 600 νέους συνδρομητάς, φέτος, ὅταν εἰς τὰς ἐνεργείας σας θὰ προστεθοῦν καὶ αἱ ἐνεργεῖαι τῶν 1,200 νέων συναδέλφων σας, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἐλπίς νὰνέλθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν εἰς 2,000 ;

Λοιπὸν κ' ἐγὼ σας ὑπόσχομαι ὅτι : Μόλις ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν τοῦ 1899, τῶν μελλόντων νὰ γίνων διὰ τοῦ Ἐσπαθώματος, ἀνέλθῃ εἰς 2000, ἀ μ ε σ ω ς θ ἄ π ρ ο σ θ ε ἴ σ ω εἰς τὸ φύλλον ἄ λ λ α ς 4 σ ε λ ἰ δ α ς, χωρίς ναύξισήν τὴν συνδρομὴν. Τὸ Ἐσπαθώμα θὰ δημοσιεύεται καὶ θὰ βλέπετε πάντοτε τὰς προόδους του. Καὶ εἴτε εἰς τὴν ἀρχὴν, εἴτε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους, ὅποτε καὶ ἂν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς, ἡ α ὕ ξ η σ ι ς θ ἄ γ ἰ ν η ἄ ν ε υ ἄ ν α β ο λ ῆ ς.

Ἐπομένως τὸ Ἐσπαθώμα σας ἐφέτος θὰ εἶνε εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς : Ἐσπαθώμα πρὸς αὐξήσιν τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως. Φαντάζομαι λοιπὸν πόσον θὰ εἶνε θερμὸν, ταχὺ, ζωηρὸν, δραστήριον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἐτοιμασθήτε ὅλοι ! Ποῦ γρήγορα θὰ σας στείλω τὰς νέας ἀγγελίας τοῦ 1899, τοὺς ὅρους καὶ ὅλας τὰς ὁδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐνεργήσετε. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν θήκην τὸ σπαθί σας καὶ νὰ το τροχίσσετε. . .

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Δι' ὅσους δὲν ἐψήφισαν, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές φύλλον — ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον, — ἡ τακτικὴ Ἀνανέωσις τῆς Συνδρομῆς, μετ' 7 δραχμάς καὶ μετ' 8 φρ. χρ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ φέτος θὰ ὀρισθοῦν προνόμια διὰ τοὺς ἀνανεοῦντας ἐντὸς ὀρισμένης προθεσμίας, ὡς καὶ τὸ Ἀναχέϊον τῶν Δ ὠ ρ ω ν, τὸ κατ' ἔτος κληρούμενον.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ὅσοι ἐψήφισαν, κατέβαλον διπλὴν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899. Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ψηφοφορίας, τὸ ὑπόλοιπον θὰ τοῖς ἐπιστραφῇ εἰς ε ἰ δ ο ς δύναται δηλαδὴ διὰ τῶν 7 δραχμῶν ἢ τῶν 8 φράγκων, τὰ ὁποία περισσεύουν, εἴτε νὰ νανεώσουν τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ 1900, εἴτε νὰ μου παραγγείλουν νὰ τοῖς στείλω ἴσης ἀξίας βιβλία, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸν Γραφεῖόν μου, τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, Μικρὰ Μυστικὰ καὶ Χάρτην τῶν Δύσεων. Ἄς συμβουλευθοῦν τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 28ου φύλλου, καὶ ἄς μου κάμουν τὰς παραγγελλίας τῶν ἐν τάξει.

Τελειώω, ἐκφράζουσα καὶ πάλιν τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς ὅσους ἐψήφισαν μετ' ὅσον προθυμίαν καὶ ἀγάπην. Τοὺς ἀνεγράψα ἤδη εἰς τὴν προχειρὸν ἐκείνην Στήλην Τιμῆς. Ἄλλὰ τοὺς ἀνεγράψα καὶ εἰς ἄλλην στήλην ἐγνημοσύνης, πολὺ διαρκεστέρην : εἰς τὴν καρδίαν μου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὴ Φιλοσοφία : Γεωργιάς : — Τί νὰ ἔχουμε μέσα μας, Φίφη ; Φίφη : — Βιβδιάκι. Γεωργιάς : — Καὶ πῶς τὸ ἔξεραι ; Φίφη : — Νῆ, ἀνοίξα τὴν κοιλίαν τῆς κούκλας μου καὶ εἶπα μέσα βιβδιάκι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παινεσίου Λύκου

Ἡ διδασκάλα : Ἐπινοῦν λοιπὸν ὅτι ἡ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται ἔξαιαν, λέγεται διότινος ἢ δὲ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται βαρείαν, λέγεται βαρύντος. Τί μας λείπει νὰ προσθέσωμεν ἀκούη ; Ἡ Βραχυσυμμένη Κουκουβάγια (μετὰ προθυμίας) : Ὁ τεύχος, κυρία ! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τραχυρρυσοπούλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΕΝΕΚΕΝ ἐλλείψεως χώρου δὲν ἠμπίρωνα νὰ δημοσιεύσω σήμερον τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος τῆς Στήλης Τιμῆς. Θὰ το πράξω ὅμως εἰς τὸ προσεχές φύλλον, ὅτε θὰ εἶνε δυνατόν νὰ συμπληρωθῶν καὶ ὅσοι τυχόν ἐκ μεμακρυσμένων μερῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἔστειλαν τὴν ψήφον τῶν τέλους Ὀκτωβρίου καὶ ἡ ἐπιστολὴ των εὐρισκεται εἰσέτι καθ' ὅδον.

« Δὲν παραπονοῦμαι κατὰ σοῦ, φιλότατη Διάπλασις, οὐδ' ἔχω τὴν αἰτίωσιν νὰ πραιμῶς τὰς Ἀσκήσεις μου, ἀφ' οὗ ὑπῆρχον ἄλλαι καλλίτεραι των. Ἀναγνωρίζω εἰλικρινῶς τὸ ἀνάξιον αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δημοσιεύεις. » Ἀκούετε λοιπὸν μετ' ὅσον μετριοφροσύνην μού γράφει ὁ φίλος μου Κερανοῦς ; Καὶ ὅμως αἱ Ἀσκήσεις του ἦσαν πολὺ ὠραῖαι, καὶ δημοσιεύσα ἐξ αὐτῶν καὶ θὰ δημοσιεύσω. Τοῦτο ἂς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα διὰ μερικοῦς. — Ἴδοὺ δὲ τί μου γράφει καὶ διὰ τὸν « Πρῶταντα » : « Ἦλθε τέλος τὸ πολυβύβλιον τοῦτο μυθιστόρημα εἰς χεῖράς μου, κ' ἐνετρίψα κ' ἐγὼ εἰς τὰς θαυμασίας σελίδας του, αἰτνες μ' ἐκράτησαν θαυματοῦσιν ἐπὶ ὅκτω ὄρας ὠρα, καθ' ὅς διέτρεξα τὸ βιβλίον ἀπνευστί. . . Τόσον συννηρόσθη, τόσον ἐμαγεύθη, ὥστε ἐνδομύχως ἐπεθύμησα νὰ ζῶν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πρῶταντος. » Καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰντιγράψω ἐδῶ.

Καὶ ὁ Δούσιος, τοῦ ὁποίου μετὰ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀναγνωρίσκω πάντοτε τὰς ἐκτενεῖς καὶ ὠραίας ἐπιστολάς, μού γράφει : « Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ θελικωκώτου « Πρῶταντος » μού ἔκαμε βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ κυριολεκτικῶς με κατεμάγευσε ! Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ ἡ Μελανία σου (δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ λέμει ἔστι τὴν Πίσσαν ;) θὰ εἶνε καταμαγευμένη διὰ τὸν ἴδιον ποῦ ἐπαίξεν ὁ ὁμόφυλός της Μελανίος εἰς τόσον ἐνδοξον ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γάτες ἀπέτελουν φαινόμενον παραδοξότερον ἀπὸ ὅ,τι ἡ μαῖμού τοῦ Κωλέτη εἰς τὸν καιρὸν τῆς » — Ὡς πρὸς τὸ χωρίον περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾷς, Δούσιος, ὑπάρχει εἰς τὸ διάγραμμα ποῦ μου ἔστειλες, ἀλλὰ με κάποιαν διαφοράν, (εἰς τὸν ὅμιον Ποιιδανείας.) Ἄν τὸ κλίμας εἰ, καὶ ἂν τὸ σχηματισμὸς κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, (ὅπως τὰ Μέγαρα) θὰ εἴρηξεν ὅ,τι ζητεῖς. Φαίνεται ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ κοινὴ ὀνομασία τοῦ χωρίου, καὶ ἄλλῃ ἡ ἐπίσημος.

Ἰωάννα Γρεῦ, μετὰ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρῶν. Ἐ, εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα ποῦ ἐγνωρίσας τὸν Ἀνανίαν ; Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ γινώσκῃς τὸ πῶς σου, ἔως νὰ κλειθῇ ἐντελῶς ἡ πληγή. Ἄλλως τὸ καθῆκός θὰ σε ὠρλήσῃ καὶ εἰς τὸ δίπλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς ὀφικως

κόκκινα γράμματα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φύλλου καὶ τοῦ φακέλλου καὶ φαντάζομαι εἰ εὐμορφα εἰ χαριτωμένα θὰ εἶνε τὰ δύο καρδερνίκια, εἰς τὸ ἄπλοῦν καὶ εὐρύχωρον κλουβί των, τὰ ὁποία σοῦ ἐχάρισεν ἡ θεὰ σου ὥστε λοιπὸν εἰς τὸ σπῆτι σας ὡρα ὑπάρχουν τρεῖς Καρδερνίκες ! Ἄτυχή, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μολοντὶ ἐγὼ σὲ νομίζω εὐτυχή, ἀκριβῶς διότι διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες σου. Ἄμα μεγαλώσῃς θὰ τὸ ἐνοήσῃς καὶ σὺ, καὶ θὰ μ' ἐνθυμηθῇς. Ὡς πρὸς τὰς προτάσεις σου, δημοσιεύω τὰς σημερινὰς, καὶ λάβε τὴν καλίστην νὰ ἐπαναλάβῃς τὰς προηγουμένους, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σου δὲν εἶνε πρόχειροι πλέον.

« Πῶς νὰ σου περιγράψω τὴν χαρὰν μου, ποῦ ἔλαβα τὸν « Πρῶταντα » τὸ ἀθάνατον τοῦτο μυθιστόρημά σου ! μού γράφει καὶ ὁ Ἐθνομικός Τίμος. « Πρῶτην φορὰν ἔχο διαβίῃ, σὲ βεβαιῶ, τέτοιον ἔκτακτο βιβλίον ! » Μ' εὐγνωμονεῖ δὲ διὰ τοῦτο ὁ ἀγαπητός μου αὐτὸς φίλος, καὶ μου ὑπόσχεταί ὅτι θὰ δειξῇ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ γενναίου Ἐσπαθώματος εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ὅμως ἔχει Ἐσπαθώσῃ τὸσον φορὰς ἔως τώρα, ὥστε ἐγὼ πρέπει νὰ τον εὐγνωμονῶ.

Καὶ εἰς Κορινθιακῆ Σταγίς, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ θὰ προσπαθήσῃς νὰ μου εὐρῃ συνδρομῆς. Γράφε μοι πάντοτε εἰς ἑνικὸν ἀριθμὸν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ προσηρὰ καὶ ἑλκάρδιος αὐτῆς οἰκειότης. Ἐστὶ μού γράφουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, ποῦ μάγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπῶ. Καὶ ἡ σφραγὶς σου ὠραία καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια σου πολυτελέστατα, ἱκανῶς Ρυακίων. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ σοῦ ἀ ἐτύπωσεν ἔκαμε λάθος. Τὸ « ρυακίον » δὲν γράφεται μὲ εἰ.

Περιβόλι ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς Μουσῆς τῆς Ἀστρονομίας ! Ἐν πρώτοις μού ἐσωκλείει τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου γραφολόγου Ἡλία Μοργενστερν, ὁ ὁποῖος μόνον ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα ἐννοεῖ τὰ προσηρήματα ἢ τὰ ἐλαττώματα ἐνὸς ἀνθρώπου, χωρίς νὰ τον γνωρίζῃ. (Τοιοῦτοι γραφολόγοι ὑπάρχουν πολλοί, καθὼς καὶ πολλὰ βιβλία γραφολογικὰ. Μάλιστα εἰς μερικὰ ἐυρωπαϊκὰ περὶ καὶ ὑπάρχει Τμήμα Γραφολογίας, ὅπου ὁ βουλομένος στέλλει κατὰ τι γραμμένον μετ' ὅ χέρι του, καὶ ἔχει εἰς ἀπάντησιν πλήρη εἰκόνα τοῦ ψυχικοῦ του χαρακτήρος.) Ἐπειτα ἡ φίλη μου μ' ἐρωτᾷ ἂν ἔχη δικαίον ὁ ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ε. Δ. Πρέστον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στρογγύλη, ὅπως ἐνομίζαμεν ἔως τώρα, ἀλλ' εἶνε σχῆμα τριγωνικόν, ἢ γωνία τοῦ ὁποῦ σχηματίζει τὸν Νότιον Πόλον. (Εἰς αὐτὸ τί νὰ της ἀπαντήσω ; δὲν εἶμαι καθόλου εἰδικός !) Τέλος μού ἀντιγράφει ἀπὸ ἓν περιοδικὸν τὸ ὄνομα τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κίνας καὶ το προσεῖται ὡς ψευδώνυμον εἰς καμμίαν φίλην μου ποῦ νὰ γράψῃ τὰ σύντομα ὄνοματα. Ἴδοὺ αὐτὸ : Τσοῦ-χάι-τουάν-ἰου-Καντ-ἰ-χάο-ἰου-χουάγγ-χέγγ-σχοῦγγ-χιν-χουε-χάγγ-χου ! ! !

Συνήθως, Νέε Ἡρακλῆ, τὰ παράπονα περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Διαγωνισμῶν με κάμουν νὰ σχηματίζω κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν παραπονομένων ἄλλὰ τὸ ἴδιον σου παράπονον φανεροῦν τὸσον χρηστότητα, τόσον μετριοφροσύνην ! Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔχεις δικαίον. Τὸ « Βέλος » δὲν εἶνε ἐπίνοια ἰδική σου ; Σὺ πρῶτος δὲν ἔστειλες τοιοῦτον σχῆμα ; Πῶς ἦλεες λοιπὸν νὰ δημοσιευθῇ χωρίς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπειδὴ ὁ Ἀνανίας ἦλλαξ τὰς λέξεις ; (τὰς ἦλλαξ δὲ μόνον, διότι εἰς κάθε γραμμὴν τεμνομένην εἰς γωνίαν, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν δύο λέξεις, μία δεξιᾶ, καὶ ἄλλη ἀριστερᾶ, ὅπως συνειθίζομεν εἰς διὰ τὰ σχήματα.) Ἐλαβὰ τὸ περὶ ὄν μ' ἐρωτᾷς.

Ἰωάννα Γρεῦ, μετὰ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρῶν. Ἐ, εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα ποῦ ἐγνωρίσας τὸν Ἀνανίαν ; Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ γινώσκῃς τὸ πῶς σου, ἔως νὰ κλειθῇ ἐντελῶς ἡ πληγή. Ἄλλως τὸ καθῆκός θὰ σε ὠρλήσῃ καὶ εἰς τὸ δίπλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς ὀφικως

Καὶ εἰς Κορινθιακῆ Σταγίς, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ θὰ προσπαθήσῃς νὰ μου εὐρῃ συνδρομῆς. Γράφε μοι πάντοτε εἰς ἑνικὸν ἀριθμὸν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ προσηρὰ καὶ ἑλκάρδιος αὐτῆς οἰκειότης. Ἐστὶ μού γράφουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, ποῦ μάγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπῶ. Καὶ ἡ σφραγὶς σου ὠραία καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια σου πολυτελέστατα, ἱκανῶς Ρυακίων. Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ σοῦ ἀ ἐτύπωσεν ἔκαμε λάθος. Τὸ « ρυακίον » δὲν γράφεται μὲ εἰ.

Περιβόλι ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς Μουσῆς τῆς Ἀστρονομίας ! Ἐν πρώτοις μού ἐσωκλείει τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου γραφολόγου Ἡλία Μοργενστερν, ὁ ὁποῖος μόνον ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα ἐννοεῖ τὰ προσηρήματα ἢ τὰ ἐλαττώματα ἐνὸς ἀνθρώπου, χωρίς νὰ τον γνωρίζῃ. (Τοιοῦτοι γραφολόγοι ὑπάρχουν πολλοί, καθὼς καὶ πολλὰ βιβλία γραφολογικὰ. Μάλιστα εἰς μερικὰ ἐυρωπαϊκὰ περὶ καὶ ὑπάρχει Τμήμα Γραφολογίας, ὅπου ὁ βουλομένος στέλλει κατὰ τι γραμμένον μετ' ὅ χέρι του, καὶ ἔχει εἰς ἀπάντησιν πλήρη εἰκόνα τοῦ ψυχικοῦ του χαρακτήρος.) Ἐπειτα ἡ φίλη μου μ' ἐρωτᾷ ἂν ἔχη δικαίον ὁ ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ε. Δ. Πρέστον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στρογγύλη, ὅπως ἐνομίζαμεν ἔως τώρα, ἀλλ' εἶνε σχῆμα τριγωνικόν, ἢ γωνία τοῦ ὁποῦ σχηματίζει τὸν Νότιον Πόλον. (Εἰς αὐτὸ τί νὰ της ἀπαντήσω ; δὲν εἶμαι καθόλου εἰδικός !) Τέλος μού ἀντιγράφει ἀπὸ ἓν περιοδικὸν τὸ ὄνομα τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κίνας καὶ το προσεῖται ὡς ψευδώνυμον εἰς καμμίαν φίλην μου ποῦ νὰ γράψῃ τὰ σύντομα ὄνοματα. Ἴδοὺ αὐτὸ : Τσοῦ-χάι-τουάν-ἰου-Καντ-ἰ-χάο-ἰου-χουάγγ-χέγγ-σχοῦγγ-χιν-χουε-χάγγ-χου ! ! !

Συνήθως, Νέε Ἡρακλῆ, τὰ παράπονα περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Διαγωνισμῶν με κάμουν νὰ σχηματίζω κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν παραπονομένων ἄλλὰ τὸ ἴδιον σου παράπονον φανεροῦν τὸσον χρηστότητα, τόσον μετριοφροσύνην ! Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔχεις δικαίον. Τὸ « Βέλος » δὲν εἶνε ἐπίνοια ἰδική σου ; Σὺ πρῶτος δὲν ἔστειλες τοιοῦτον σχῆμα ; Πῶς ἦλεες λοιπὸν νὰ δημοσιευθῇ χωρίς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπειδὴ ὁ Ἀνανίας ἦλλαξ τὰς λέξεις ; (τὰς ἦλλαξ δὲ μόνον, διότι εἰς κάθε γραμμὴν τεμνομένην εἰς γωνίαν, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν δύο λέξεις, μία δεξιᾶ, καὶ ἄλλη ἀριστερᾶ, ὅπως συνειθίζομεν εἰς διὰ τὰ σχήματα.) Ἐλαβὰ τὸ περὶ ὄν μ' ἐρωτᾷς.

Ἰωάννα Γρεῦ, μετὰ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρῶν. Ἐ, εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα ποῦ ἐγνωρίσας τὸν Ἀνανίαν ; Σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ γινώσκῃς τὸ πῶς σου, ἔως νὰ κλειθῇ ἐντελῶς ἡ πληγή. Ἄλλως τὸ καθῆκός θὰ σε ὠρλήσῃ καὶ εἰς τὸ δίπλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς ὀφικως

τὸ θέλεις ἐσὺ » καὶ τὸ ὁποῖον σοῦ εὐχομαι ὀλοψύχως.

Κόρη, διατὶ λέγεις ὅτι ὁ σκοπός σου δὲν ἐξεπληρώθη ; Αἱ πρῶται Ἀσκήσεις σου ἦσαν ὄλαι ὠραῖαι καὶ σιγῆ-σιγῆ τὰς δημοσιεύων, καθὼς βλέπεις. Τὸ ἴδιον καὶ αἱ κατὰ πρῶτα σταλείσαι. Οὐτε εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι μαζί, διὰ νὰ γνωσθῇ εἰς τὸν κύκλον μας « μεταῦ τῶν διαπραπῶν συνδρομητῶν » ὅπως ἐπιθυμοῦσι. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι ἀνήσεις εἰς αὐτοὺς τοὺς διαπραπῆς, καὶ τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι ὅσοι εἶδον τὴν ἐργασίαν σου. Διὰ τοῦτο δημοσιεύω καὶ τὰς προτάσεις σου περὶ Μ. Μυστικῶν, μετ' ὅσον πεποιθῆσιν ὅτι ὅλοι εἶνε ἀναλλάσσον θὰ σου στείλουν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ο. Γ. Βεῖνγόλου, ποῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ὑπάρχουν ἀναγεγραμμένοι ὅλοι οἱ ὄροι τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν. Ἐρχισεν ἤδη ἓνας ἀπὸ τῆς Σεπτεμβρίου, εἰς ὃν δύνασαι νὰ λάβῃς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Δυσσιώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λσπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Νοεμβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}—Ἀριθ. 48

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (Συνέχεια· ἴδε σελ. 369)

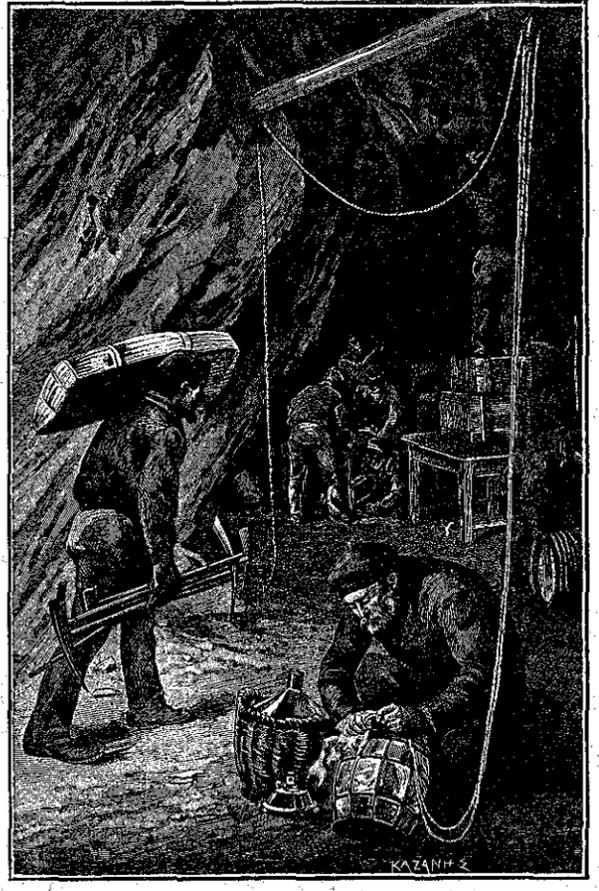
σις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλαμβάναμεν κατόπι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχαμεν νὰ πράξωμεν ἄλλο τι καλλίτερον, παρὰ νὰ ἐναποθηκεύσωμεν ἀσφαλῶς τὸ φορτίον τοῦ Ἀλβέρτου καὶ νὰ προδῶμεν εἰς πρόχειρον ἐγκατάστασιν.

βείας ἀλλὰ καὶ μετὰ θάρρους. Ἐν πρώτοις ὠμίλησε περὶ τῆς ἀνάγκης, ἥτις ἐπεβάλλετο, νὰ μετακομισθῆ ἀμέσως τὸ φορτίον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀσφαλίσθῃ εἰς ἕν τῶν σπηλαίων τῆς ἀκτῆς. Ὡς πρὸς τὴν διατροφήν, διεβεβαίωσεν ὅτι τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν, θὰ ἦσαν ἀρκετὰ δι' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος, ὅσον μακρὸς, ὅσον βριμὸς καὶ ἄν ἦτο. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς καύσιμου ὕλης, ἐδήλωσεν ὅτι ὁ ἀνθραξὶ δὲν θὰ μας εἰλείπεν, ἥρκει μόνον νὰ μὴ τον κατασπαταλήσωμεν, — καὶ ἦτο εὐκόλον τοῦτο, διότι ὑπὸ τὸν τάπητα τῆς χιόνης καὶ τὸ κάλυμμα τῶν πάγων, οἱ διαχειμάζοντες ὄψηφον καὶ τὰ μεγαλύτερα φύχη τῆς πολιτικῆς ζώνης.

Ἐπρεπε νὰ κατέλθωμεν εἰς τὴν ἀκτὴν, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν ὄγκοπαγον, νὰ μετακομισώμεν τὰς σκηνὰς καὶ τὰ τρόφιμα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, νὰ λάβωμεν ὅλα τ' ἀναγκαῖα μέτρα διὰ τὴν διαχείμασιν, τὴν ὁποίαν θὰ μας ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις.

Διὰ τῶν κλιτύων τοῦ ὄγκοπαγου ἐπανήλθωμεν εἰς τὸ ὄροπέδιον, καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ συνεκάλεσε τοὺς ἄνδρας του εἰς συνάθροισιν. Οὐδεὶς ἐλείψεν, εἰμὴ μόνον ὁ Δίρκ Πέτερς, ὁ ὁποῖος εἶχε διακόψῃ ὀριστικῶς πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ πληρώματος. Ὁ πλοίαρχος, ἔλαβε τότε τὸν λόγον καὶ ἐξέθεσε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων μετὰ πάσης ἀκρι-

βου ποδός, οὐδὲν λείψανον κατοικίας, οὐδὲν τεκμήριον διαμονῆς ἀνθρώπων. Βεβαίως οὐτε οἱ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας, οὐτε ἄλλος κανεὶς εἶχε πατήσῃ ποτὲ τὴν ἔρημον αὐτὴν γῆν τοῦ πόλου, «τὴν ἀνεξερεύνητον χώραν» ἕως τὴν ὀνομάζουον νεώτεροί τινες γεωγράφοι. Ἦτο φανερόν! Ὁ Δίρκ Πέτερς βεβαίως δὲν θὰ εὑρίσκειν ἐδῶ τὰ ἵχνη τοῦ Ἀρθούρου Πόμ!

«Ὅλοι ἐφαίνοντο πειθαρχικοὶ καὶ ἀνεπίτυστον ζῆλον ἀπέδεικνυον.» (Σελ. 378, σελ. 6.)

690. **Δίναγμα.**
Μὲ φέρουν πάντοτε ὁ χειμὼν, τὰ φύχη καὶ τὰ χιόνια Γι' αὐτὸ ἐγὼ κάμνω εὐτυχεὶς καὶ δυστυχεὶς ἐπίσης. Μπροστὰ σου μ' ἔχεις πάντοτε εἰς δια σου τὰ χρόνια [χρόνια] ἄλλ' ἂν δὲν μ' εὗρης σήμερα, γι' αὐτὸ μὴν ἀπορήσῃς.

691. **Βέλος.**
Αἱ σιγῆραι καὶ οἱ ἀστερίσκοι νάντικα σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὀνότως ὥστε καθέτις νάναγινώσκειται τὸνομα διασῆμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θάποτελέσωμεν δύο λέξεις τριψήφιοι, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τελικὸν τῆς ὀριστερᾶς (ἥτις σημαίνει χρονικὴν μονάδα) νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικὸν τῆς δεξιᾶς (ἥτις εἶνε χρονικὸν ἐπίσημα.) Καθ' ὅμοιον τρόπον, αἱ ἀπαρτιζόμεναι τὸ πτερόν τοῦ βέλους λέξεις σημαίνουν, δεξιᾶ: 1, ἀπαρτιζόμεναι εἰς τὴν ζωὴν. 2, πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς; 3, Θεῶν. 4, ἔντομον εφοροποιόν. Ἀριστερᾶ δέ: 1, νομισματικὴν μονάδα τῶν ἀρχαίων. 2, πτηνόν. 3, στρατιωτικὴν μονάδα. 4, φυσικὸν φαινόμενον.

692. **Τρίγωνον.**
1. Πτηνόν.
2. Ἐρπετόν.
3. Μέλος τοῦ σώματος.
4. Σύνθεσμος.
5. Γράμμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κομιτατικῆς Θεσσαλίας.

693.—696. **Μαγικὸς Ἀριθμὸς.**
Τῆ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἀριθμοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας λέξεις: **καινός, μορφαίω, ἐκπλῶνω, ἡμεῖς.**
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιρκανῶ.

697—701. **Δογοπαίγνια.**
1.—Ποία πόλις σὲ πληροφορεῖ περὶ τῆς ὑγείας τῆς;
2.—Ποία πόλις σ' ἐρωτᾷ περὶ ἐνοικίου;
3.—Ποία λέξις γράφεται μὲ Γ καὶ Ρ;
4.—Ποῖον ζῶον σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ὄφιλον;
5.—Ὅταν βγάλῃς ἔξω τὸ Χ τί μένει;
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἰακίτου Γουλιέμου.

702—705. **Ἐρωτήσεις.**
1.—Ποία λέξις ἐλληνικῆ ἀρχίζει ἀπὸ ρ, τελειομένη μὲ ρ, καὶ ἀντιστρόφως ἀναγιγνωσκόμενη εἶνε ἡ αὐτή;
2.—Τί πράγμα εἰμφορεῖ νὰ σηκώτῃ χίλιες λίτρες ἄχυρα, ἀλλὰ οὐτε μὴ δὴκ μολύβι;
3.—Ποῖον ζῶον σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ὄφιλον;
4.—Ποῖον ζῶον σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ὄφιλον;
5.—Ὅταν βγάλῃς ἔξω τὸ Χ τί μένει;
Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἰακίτου Γουλιέμου.

704. **Διπλῆ Ἀκροδοτικίς.**
Τὰ ἄρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Τιτανίδος, τὰ δὲ δευτέραν ἥρωος:
1, Νῆσος. 2, Πρόθεσις. 3, Νηρηΐς. 4, Θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ Καρδαμάκη.

705. **Ἐλλιποδύμῳνον.**
οι-εεαυη α εα-ου-υε-αα-ε-οια-εοιηα.
706. **Φωνηεντόλιον.**
κλλν-★πρν-★μτμλ.
707. **Γριφός.**
12.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασοῦ Κόσμου.

Μικρὸν Διάβολον, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ὁ Δ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Σερητευμένην Συριακὴν — ἡ Ἀδρα τοῦ Βουνοῦ μετὰ τὴν Ἑλένην Κομπούνη, Αἰκ. Κοτζιάλη Γρίβα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα καὶ Μίαν Τρελλούλαν — ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης μετὰ τὸν Δίρκ Πέτερς, Βουερλάδαν, Ἀγγορολογιώτατον, Κάτσε-Βρόστο καὶ Τζι. Τζι. Μπόμ. Μπόμ — ὁ Ἦρος τῆς Σύρου μετὰ τὸν Κωστ. Γ. Παπαδόπουλον — ὁ Κόδρος μετὰ τὸν Λούσιον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀρχιζιλιανὸν καὶ Ζοφερὸν Μεσαλίαν — ὁ Χρυσόφορος Πακτωλὸς μετὰ τὸν Δὸν Κολοκύνθον Πάτεραν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Δέαν, Δὸν Κεχῶνη καὶ Κερκυραϊκὴν Νύκτα — ὁ Ἐμπροσθεὶς μετὰ τὴν Σερητευμένην Ἑλληνοπούλαν, Ἰάνναν, Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ, Ρωμοπούλαν καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ἡ Πασχαλιὰ μετὰ τὴν Ρωμυκὴν Καρόλον Μέρλιν, Ἀσπασίαν Γαλάρη καὶ Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ναύαρχος τῆς Βασιλείας μετὰ τὴν Ἑδᾶν Πεστελμαλιζόγλου καὶ Πολύμνιαν Λασκάρους — ἡ Ἰωάννα Γρέθ μετὰ τὴν Ἰωάννην Μαρνέττη, Ἰωάννην Δάρκ, Φλὴν Φλὴν καὶ Μικρὸν Ἰππέα — ὁ Ἀτυχὴς μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Κελαδίστραν, Χρυσόφορον Πακτωλόν, Ἰδὸν τῆς Νυκτὸς καὶ Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν — ἡ Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας μετὰ τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους — ὁ Ἐθνηκὸς Ἰγνος μετὰ τὴν Αἰγυπτίαν Ἀθηνᾶν, Μελαγχολικὸν Ναύτην, Γεράσιμον Ἐσολιν, Κάριον Σύλλα καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — τὸ Διανγὸς Ρυάκιον μετὰ τὴν Ἰωάννην Μαρνέττη, Μπουμπουνογιάννη Μουαῶ καὶ Βουκοπούλαν τοῦ Παρνασσῶ — ὁ Μικρὸς Κατεργάρας μετὰ τὸν Ἀγγερίον, Νίκον Κατερινόπουλον, Μικρὸν Τυμπακιστὴν καὶ Καπετῶλον Ἀστρον — ἡ Χειμωνιάτικη Διακάδα μετὰ τὴν Βίγλαν, Σερητευμένην Συριακὴν, Δομηνίον Κῆμα, Πασχαλιὰν καὶ Δεσποινίδα Σατωβριάνδον — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Χειμωνιάτικην Διακάδα, Ἀγκάθι, Ὀμίλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Κάτσε Βρόστο. — ἡ Ἄλση τοῦ Κηφισσοῦ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυτιάδην, Φωτοβόλον Τόζον καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀρατον, Ἑλληνικὸν Τοπιλλοβόλον, Ἀγγιν Φιλίαν (τὸ ἦρος!) Δέαν, Βασιλέα τῶν Κυκλάδων (ὄχι ἡ ἄσκησις ἦτο ἰδική σου, ἀλλ' ὁ Ἀναίας ἤλλαξε τὴν σιγουρηγίαν, ὅπως τὸ κάμνει ἐνίοτε.) Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας, Τρικυμιώδη Λευκάδα (καὶ μὲ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ψευδώνυμον, ὅπως θέλεις.) Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ, Ροβινσόνα Κροῦσον (ἔστειλα 40 καὶ 41. εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει μετὰ τὸ φύλλον σου· εἶσαι ὁ μόνος ἀπὸ τῶν πόλιν σας ποῦ ποραπονεῖται δι' ἐνὸς τὸ λαμβάνει τακτικᾶ.) Ἠλίαν Σούκαν, Β. Δ. Ἐμμανουήλ (δι' ἀλλαγὴν ψευδώνυμον, θὰ μου στείλῃς μίαν δραχμὴν καὶ θὰ μου γράψῃς πάλιν τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἐπιθυμῆσαι. ἔτσι γίνεται.) Μελαγχολικὴ Ἑλληνίδα (ναί, δικαιολογημένη ἡ σιωπὴ σου· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ σοῦ ἔστειλα ὅτι ἐξήγησαι.) Δημήτριον Ν. Χατζίσκον, Φωτεινὴν Ἐρμίδον (ἔστειλα.) Δ. Δίπλαν (νὰ μου φιλῆσῃς τὴν Κλεαρέτην ποῦ ἄμα ἔλαβες τὸν καλλιτεχνικώτατον χρυσοδεμένον Ἠρόντα, αὐτὸν ἀλλετρεπῆ, καὶ δὲν τὸν ἄρπασεν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς, παρ' ἀφ' οὗ τὸν ἐτελείεσθε.) Ἀναμοστρόβιλον, Μολαίδην, Μπόμ-Μπόμ, Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἃς γράφεις ἔστειλα.) Σαμακὴν Σημαίαν (κατανοουσιασμένην μετὰ τὸν Ἠρόντα καὶ μετὰ τὴν

φιλιαν τῆς Χειμωνιάτικης Διακάδας, τὴν ἠποῖον χωραττεῖ εἰς ἐμὲ.) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (τώρα ἀναμῖνον καὶ τὰς ἐντυπώσεις σου μετὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ βέλους· πράγματι, αἱ εἰκόνας τοῦ Ἠρόντα εἶνε ἐξόχου τέχνης.) Γλυκὸν Λαλὸν Ἀηδόνα (δὲν περᾶσαι· σθάνει νὰ μὴν ἔχη περᾶν τὴν ἠποδοσίαν.) Ἄλση τοῦ Κηφισσοῦ (ἡ ὁποία ἔμαθε 50 ψευδώνυμα καὶ εὐχεται... νὰ τα χιλιάσῃ!) Τάνταλον (νὰ ἰδοῦμεν λοιπόν, θὰ μου γράψῃς;) Δίρκ Πέτερς, Στρατηγὸν Ἄντριβαν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἰπολιταῖα (καταχουρούμενην διότι τώρα ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν εἰς τὸ ἴδιον Τμήμα τοῦ Σχολείου, δελαθὴ κινεῖται, διὰ τὰ ὄφια πάντα δι' ἐμὲ.) Ζήτην (νὰ σου ζήσῃ τὸ σκυλάκι σου, ποῦ χάρει μὴδεις!) Γιαννάκη Μαυροῦν. Χρυσόμαλλον Λέοντα (μὴ πολὺ ἄργησαι νὰ μου γράψῃς!) Μαρίαν Μ. Συναδινῶν, Ναύαρχον τῆς Βασιλείας (πῶ, πῶ, νύστα!) Πασχαλιὰν, Ἐμπροσθεὶς (ἡ παρὰ κλητὶς σου δεκτὴ μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας.) Κατατακίαν (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε ἀγῶρι.) Χρυσόφορον Πακτωλόν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμη.) Βαρθολαμπόμικαν (ναί, μαντεύω τὰ αἰσθητά σου, καὶ ἄς μὴ τα γράψῃς· ἡ περιγραφή σου ὡραία.) Ἰωάννην Δάρκ, Χειμωνιάτικην Διακάδα (καλὰ θὰ κάμῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς δλοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς· ἔτσι ἔχεις περισσοτέρη ἐλπίδα Βραβείου ὁ Ὅθελος μου ἀντασπάζεται τὸν Ντίκ.) Μικρὸν Κατεργάρον (πῶς; εἰς τὴν Πέμπτην Κυριακὴν δὲν εἶχαμεν πᾶρξ εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν Πίσσαν; εἶνε ἄλλο εἶδος γάτα ἢ Πίσσα μας, ἀφ' οὗ ταξιδεύσῃς ἀκμὴ!) Ν. Σ. Καράβαν (ἔλαβα τὴν μετὰφρασίν σου· τώρα περιμένει τὴν κρίσιν.) Ἀρχιναύαρχον Ἐυρυτιάδην (πολὺ μού ἄρесе τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς τὸν Ζήκον ἐπιστολῆς σου) Δελφίνα τοῦ Ἐδελίνου (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ εὐλοκίονεα τῆς ἐπιστολῆς σου.) Ἦρος τῆς Σύρου (δύνασαι νὰ ἀτελήσῃς ἀπάντησιν καὶ σὺ) Δημ. Π. Δρίβας (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Υπουργείου.) Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδην, Ἀερόστατον (τὰς λύσεις εἰμφορεῖς νὰ τὰς ἀτελήσῃς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, ἐπιθέτων γραμματισμῶν 5 μόνον λέπτων, ἀλλὰ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐπιστολιμαῖον ὁ φάκελλος, ἐκτὸς τῶν λύσεων.) Κλεοπάτραν Γ. Κωνσταντοπούλου, Δαίδαλον (ἰδοὺ λοιπόν ὅτι δὲν θὰ χωρισθῶμεν!) Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ (ναί, ἔχεις δίκαιον· ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη ἐκ παραδρομῆς.) Ἰδὸν τῆς Νυκτὸς Χρυσόφορον (ἔστειλε 1 φρ. εἰς γραμματισμῶν, διὰ νὰ λάβῃς τὸν φάκελλον.) Φάλοταφ κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρίου
Ο (ἀρετὴ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράξιλλους, ἕν ἕνα κοτὶ, περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

687. **Δεξιόγριφος.**
Ἔνα ζῶον μ' ἕνα γράμμα ἂν θελήσῃς νὰ συνάψῃς, ἕνα κράτος δίχως κόπον, ἀνορθόγραφε, θὰ γράψῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων.

688. **Στοιχειώριφος.**
Ο θὰ βγάλω Η θὰ βάλω
Καὶ εὐθὺς θὰ μεταβάλω
Καὶ τι ποῦ με κούρδε;
Σ' ἕνα μέρος ποῦ σιωδοῖται.
Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίβας.

689. **Ἀναγραμματισμὸς.**
Μίαν νῆσαν τοῦ Αἰγαίου ἀναγραμματίζω
Καὶ φυτὸν ἀρωματώδες τότε σχηματίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ Χρῆστου Καλδερμῆ.